

”Nationella hjälplinjen behövs mer än någonsin”

När vi nu hör att [Nationella hjälplinjen ska läggas ner](#), vill jag påminna om historien.

Jag var projektledare för den blivande hjälplinjen inför start. Anställd som projektledare för linjen av [RSMH, Riksförbundet för social och mental hälsa](#), men utgick från [Föreningen Balans](#). Det var en stor och vågad satsning av RSMH att starta linjen. De var oroliga efter tidigare kraschade samverkansförsök.

Linjen innebar nu för första gången en organiserad framgångsrik samverkan mellan organisationer som annars mest konkurrerat. Jag hade det inte lätt med att få ihop dem! Jag och RSMH:s ordförande var hos socialminister Lars Enqvist och tiggde pengar.

Jag engagerade bland andra Nationella hjälplinjens första ordförande – som varit ordförande i prästernas telefonjour Monica Eckerdal Kjellström. Även Svenska OCD-förbundet Ananke, Riksförbundet för SuicidPrevention och Efterlevandes Stöd och Svenska ångestsyndromsällskapet gick tidigt med.

Suicidprevention var det övergripande målet. Bakgrunden var att under lågkonjunkturen på 90-talet hade de befintliga jourerna dignat: prästjourer, Röda Korset med flera. De klarade inte de tunga psykiatriska problem som uppringarna hade och de fick också rena sexpåringningar. Mental Helse i Norge, motsvarigheten till RSMH, hade tack vare norsk tv haft en tv-sänd gala och fått pengar därifrån till start. Vi besökte dem inför start i Sverige.

Lite statistik hämtad från Wikipedia: Under 2008 fick hjälplinjen 30 433 påringningar från 20 733 unika inringare. Man besvarade 8 178 samtal och den genomsnittliga

samtalslängden uppgick till 15 minuter.

År 2009 fick man 42 173 påringningar från 27 237 unika inringare, av vilka 10 660 besvarades. Det genomsnittliga samtalslängden uppgick till 17 minuter. Majoriteten av dem som ringde var kvinnor, 67 procent, och medelåldern var 43 år. 351 av samtalen handlade om självmord och i denna grupp uppgick andelen kvinnor till 72 procent.

Hundratals liv har räddats av linjen, det är jag säker på. Totalsiffran för samtal under alla år blir enorm.

På initiativ av Socialstyrelsen, övergick driften 2011 till bolaget Inera, som ägs av Sveriges kommuner och regioner. Jag protesterade förgäves. Hade inte denna övergång skett skulle troligen inte linjen försvunnit nu 2020. Det är omvittnat att Hjälp linjen hade högre standard än landstings-verksamheter. Det krävs specialkompetens, psykisk ohälsa är komplicerat.

Man ska också veta att de olika diagnosorganisationerna och RSMH tagit emot enormt många krissamtal och räddat liv.

Nu, inför lågkonjunktur 2020, när vi kan förvänta oss att människor kommer fara än mer illa lägger man ned. Protesterna borde vara större!

Torsten Kindström